

COMMISSIE AANPRIJZING VETERINAIRE PRODUCTEN

waarin vertegenwoordigd FIDIN en KNMvD

Secretariaat:
Hanzeweg 14
2803 MC Gouda
Postbus 451, 2800 AL Gouda

JAARVERSLAG 2008

Samenstelling van de Commissie 2008

- Mr. dr. J.F. Haeck, onafhankelijk voorzitter
- Prof. dr. J. Fink Gremmels, lid, afgevaardigde KNMvD
- Ir. H. van Tarrij, lid, afgevaardigde FIDIN
- Mr. A.P. Ploeger, onafhankelijk plaatsvervangend voorzitter
- Drs. S.J. Mesu, plaatsvervangend lid, afgevaardigde KNMvD
- Drs. R. Schippers, plaatsvervangend lid, afgevaardigde FIDIN

Secretaris: mr A.M. Hoppenbrouwers
Plaatsvervangend secretaris: mr M. Pars

Zittingen en besprekingen

De Commissie kwam in 2008 vijfmaal bijeen voor de behandeling van een klacht. Daarnaast kwam in 2008 nog een zesde klacht binnen, waarvan de behandeling eind januari 2009 plaatsvindt.

De evaluatie over 2007 en de daarop volgende bespreking met de besturen van FIDIN en KNMvD werd op 16 januari 2008 gehouden.

Behandeling van klachten

Hieronder volgt een korte samenvatting van de behandelde klachten en uitspraken van de CAVP. Voor een goed begrip van de verschillende casus en de bijbehorende uitspraken is essentieel van de volledige uitspraken kennis te nemen. Voor een volledige weergave van de uitspraken zie: www.fidin.nl.

Uitspraak 2008-1

In de eerste zaak was een brochure in het geding die gebruikt werd voor de promotie van een ontstekingsremmend diergeneesmiddel dat ook pijnstillende werking heeft (een zogenaamde Non-Steroidal Anti-Inflammatory Drug¹). Partijen kwamen ter zitting reeds overeen dat een tweetal door klager als misleidend gekwalificeerde uitingen, zouden worden aangepast. De CAVP heeft zich over deze klachten daarom niet meer uitgesproken. Een van resterende klachten ten aanzien van de brochure luidde dat deze, kort gezegd, misleidend was wegens het ontbreken van wetenschappelijke onderbouwing. De CAVP heeft dienaangaande overwogen dat aan een reclame-uiting onder omstandigheden niet de eis dient te worden gesteld dat deze wetenschappelijk kan worden onderbouwd. Voorwaarde is wel dat het voor het publiek tot

wie de uiting is gericht, duidelijk is dat het daarbij gaat om een aanprijzing en niet om een wetenschappelijke claim met betrekking tot de eigenschappen van het product. Tot deze omstandigheden behoren, onder meer, de mate van herkenbaarheid als reclameslogan, de mate van overdrijving en de wijze waarop de aanprijzing is vorm gegeven. In onderhavig geval werd de reclame-uiting zonder meer herkenbaar als een reclameslogan beoordeeld. Dit onderdeel van de klacht werd derhalve als ongegrond beoordeeld. Een hieraan gerelateerde discussie betrof die over de vraag of in een reclame-uiting gericht op dierenartsen alleen naar significantie resultaten mag worden verwezen of dat ook ‘trends’ aangehaald mogen worden. De CAVP heeft dienaangaande allereerst overwogen dat, indien in een aanprijzing gericht op een dierenarts een trend wordt aangehaald, daaraan op grond van de Code niet in zijn algemeenheid de eis kan worden gesteld dat dit steeds expliciet wordt aangegeven. Iedere aanprijzing dient daartoe afzonderlijk te worden beoordeeld en aan de Code te worden getoetst op basis van de omstandigheden van het geval. In onderhavig geval beoordeelde de CAVP de verwijzing naar trends zonder expliciete aanduiding geoorloofd. De klacht werd derhalve ook op dit onderdeel ongegrond verklaard.

Uitspraak 2008-2

De tweede klacht had betrekking op een reclamecampagne in de vorm van een belactie voor een zogenaemde ‘dubbeltherapie’. Deze therapie betrof het gebruik van een droogstand-antibioticium in combinatie met een diergeneesmiddel dat als ‘speenafsluiter’ fungeert. De dubbeltherapie werd onder de aandacht gebracht door middel van een advertorial, een advertentie en de belactie werd aangekondigd in brieven aan dierenartsen(praktijken) en veehouders. De CAVP stelde vast dat de gekozen vorm van de reclamecampagne, zijnde een belactie, binnen de strekking van artikel 4.2 van de Code viel. In tegenstelling tot hetgeen klager betoogde, oordeelde de CAVP dat de in artikel 4.2 Code genoemde uitzonderingen op het verbod op publieksreclame voor receptgeneesmiddelen, geen limitatieve opsomming vormen. Klager stelde voorts dat de belactie zou aanzetten tot ondoelmatig gebruik aangezien deze zo zou zijn ingericht dat de veehouder direct een voorstel werd gedaan tot aanschaf van een receptgeneesmiddel, waarbij aldus de dierenarts werd buitengesloten. De CAVP oordeelde dat voor haar niet in voldoende mate was vast te stellen hoe de belactie feitelijk was verlopen. Tevens oordeelde de CAVP dat het niet of zijdelings betrokken zijn van de dierenarts bij de levering van receptplichtige diergeneesmiddelen niet per definitie leidt tot ondoelmatigheid, zoals klager betoogde. Ook de klacht dat de aanprijzing van het betreffende diergeneesmiddel als onderdeel van de dubbeltherapie zou aanzetten tot overmatig gebruik, achtte de CAVP ongegrond aangezien zij dit op basis van de feiten niet aannemelijk achtte. De klacht ten aanzien van de wijze waarop de belactie was vormgegeven achtte de CAVP wel gegrond. Immers, zo oordeelde de CAVP, deze brengt het risico met zich dat de dierenarts onvoldoende of pas achteraf betrokken raakt. Beklaagde heeft daarmee niet de vereiste zorgvuldigheid met betrekking tot receptplichtige diergeneesmiddelen in acht genomen. Ook de brieven aan de veehouders en dierenartsen waarin de belactie werd aangekondigd oordeelde de CAVP strijdig met de Code nu zij niet alle gegevens vermeldde die volgens artikel 5.5 Code wel zijn vereist. Kort samengevat oordeelde de CAVP zich voorts onbevoegd om de klacht te behandelen dat met de belactie ook enkele wettelijke bepalingen zouden zijn overtreden. De reden daarvoor was dat de CAVP slechts bevoegd is om aanprijzingen te beoordelen op basis van de Code. Voorts heeft de CAVP de klacht dat de voor de belactie ingeschakelde callcenter medewerkers over onvoldoende kennis beschikten afgewezen omdat zij deze onvoldoende onderbouwd achtte. De CAVP heeft tenslotte de klacht dat de belactie zou aanzetten tot overmatig gebruik door het pure promotionele karakter daarvan (artikel 4.3 van de Code) ook ongegrond verklaard. De CAVP overwoog daarbij dat het naar haar oordeel

ging om een introductieaanbod, dat te onderscheiden is van een pure kortingsactie om van een bepaald diergeneesmiddel bijvoorbeeld vaker, sneller of in grotere hoeveelheden gebruik te maken.

Uitspraak 2008-3

De derde klacht betrof promotionele uitingen (een brief en 3 folders waarnaar in de brief wordt verwezen) voor diergeneesmiddelen tegen kennelhoest en niesziekte. Op 2 oktober 2008 besliste de CAVP dat de betreffende brief niet slechts als een herinneringsreclame kon worden gekwalificeerd en dat deze daarom moest voldoen aan de eisen van artikel 5.4 van de Code. Hiervoor is voldoende om in een reclame-uiting naar een bijlage te verwijzen waarin de in artikel 5.4 Code voorgeschreven informatie is opgenomen. Is sprake van verschillende bijlagen bij de reclame-uiting, dan moet de vereiste informatie in elk van die bijlagen zijn opgenomen omdat de bijlagen afzonderlijk van elkaar kunnen worden gelezen en verspreid. In casu werd aan dit vereiste niet voldaan, terwijl de folders die als bijlage bij de brief hoorden, naar het oordeel van de CAVP, in strijd waren met het verbod op reclame voor receptgeneesmiddelen richting het publiek (4.1 Code).

Uitspraak 2008-4

De vierde klacht had betrekking op een mailing aan alle dierenartsen met betrekking tot een geneesmiddel tegen, kort gezegd, braken bij honden. Partijen stelden zelf vast dat het middel niet was geregistreerd voor reisziekte bij honden of mensen, zodat de uiting onjuist en in strijd met de Code was. In de mailing werd het middel immers gepresenteerd als een oplossing tegen reisziekte, waarbij bovendien werd gewezen op het succes ervan in de humane gezondheidszorg. De CAVP constateerde dat de mailing een aanprijzing was en niet voldeed aan de in de artikel 5.4 Code genoemde eisen. De CAVP was voorts van oordeel dat de in de uiting gebruikte aanprijzing van het middel als ‘het veilige anti-emeticum’ is aan te merken als een ongeoorloofde overdrijving in de zin van artikel 5.1 Code, omdat de suggestie wordt gewekt dat alleen het betreffende middel een veilig anti-emeticum is, terwijl in werkelijkheid meerdere middelen tegen braken zijn geregistreerd en daarom als veilig moeten worden aangemerkt.

Uitspraak 2008-5

De vijfde klacht betrof promotionele uitingen (een brochure en een verkorte versie daarvan) voor een diergeneesmiddel voor gebruik bij longontsteking van runderen. De CAVP oordeelde allereerst dat het begrip ‘langdurig’ in de context van de brochure, in tegenstelling tot hetgeen klager betoogde, niet misleidend was. Ook van strijdigheid van de brochure met de SPC was naar het oordeel van de CAVP geen sprake. De klacht ten aanzien van de door beklagde gemaakte vergelijking tussen de onderling concurrerende geneesmiddelen van klager en beklagde achtte de CAVP wel gegrond. De betreffende klacht richtte zich specifiek tegen de grafische weergave van de door beklagde zelf berekende procentuele verschillen tussen de betreffende geneesmiddelen, die een centrale plaats innamen in de brochure. De betreffende grafiek gaf volgens het oordeel van de CAVP ten onrechte de indruk dat het diergeneesmiddel van beklagde aanzienlijk meer effectief is dan het geneesmiddel van klager. Ten onrechte omdat dit niet, althans onvoldoende bleek uit de studie waarop beklagde zich beriep. De klacht dat de in de brochure gemaakte vergelijking misleidend was, was daarom gegrond. De klacht dat de studie waarop beklagde een beroep deed niet peer reviewed en niet gepubliceerd was en daarom in strijd was met artikel 5.2 Code heeft de CAVP afgewezen. Onder verwijzing naar eerdere uitspraken van de CAVP bevestigde de CAVP dat een studie waarnaar wordt verwezen niet peer reviewed hoeft te zijn. Van geval tot

geval dient beoordeeld te worden of sprake is van een als wetenschappelijk verantwoord te beschouwen werk dat de actuele stand van de wetenschap en techniek weergeeft. De CAVP was tevens van oordeel dat in zijn algemeenheid niet de eis kan worden gesteld dat een studie waarnaar in een aanprijzing wordt verwezen gepubliceerd en openbaar toegankelijk is. Naar het oordeel van de CAVP dient de laatste volzin in de toelichting bij artikel; 5.2 Code als volgt gelezen te worden: ‘De geciteerde werken moeten openbaar zijn of bij de aanprijsen beschikbaar zijn’. Aan het laatste had beklagde voldaan.

Uitspraak 2008-6

Deze klacht heeft betrekking op een website die naar het oordeel van de klager, kort gezegd, varkenshouders aanzet tot overmatig gebruik van antibiotica. De beklagde betwist dit. De klacht zal in januari 2009 worden behandeld.

O-O-O-O-O

informatie over de CAVP is te vinden in het Diergeneeskundig jaarboek van de KNMvD en op de internet site van de FIDIN: www.fidin.nl
--